

Előszó

Régen gondolataim között se bukkant fel az, hogy itt fogok állni vagy csak esélyem lenne rá.

Amikor testvéremmel elkezdtem zenélni, csak hobbi volt számomra, de így, évekkel később már ez az életem. Ez a nyár csak egy nyaralásnak indult és szórakozásnak, de a testvérek mindig rosszba visznek, főleg ha külön élték és már majdnem felnőttek vagytok.

A példaképeimtől megtanultam, hogy tisztelni kell a múltad és jövőd, az embereket és magadat, és persze, amit csinálsz! Szeretném, ha egyszer a nevem annyit jelentene az embereknek, mint Michael Jacksoné, de nem lehetséges, ezt tudom, de próbálkozni fogok a felét elérni.

Hál' istennek tehetem azt, amire vágytam pár éve, és megismertem a fontos embereket! Mindig azt gondoltam, hogy a karrier az első és mellette nem lehet senkim. De a legfontosabb embert egy hiba folytán szerettem meg, de mint minden ember, ő is követ el hibákat. Életem legjobb hibája volt! Nem tudom, mit tartogat nekem még a jövő, de csak élem a napjaimat, ahogyan kell, és teszem, amit szeretek. Bízom magamban és abban, amit létrehozok.

Megismertem az egyik legjobb bandát itt, Nagy-Britanniában, és az egyik tag elrabolta a szívemet.

Jó érzés, ha szeretnek, de a legjobb, ha viszont szeretnek.

1.

– Szia, Tesó! – szólt bele a telefonba az ikertesóm, akit már majd fél éve nem láttam.

– Szia. Most indulok a reptérről – mondtam boldogan abban a tudatban, hogy pár röpké óra és találkozunk is. – Figyelj! Anya akar veled beszélni, úgyhogy oda fogom adni most, de ne hagyd, hogy sokat beszéljen!

– Rendben! Szia! – adtam át a telefonomat anyunak és elmentem Emilyhez. Türelmetlenkedett, hogy vele foglalkozzam. Vékony és szinte tökéletes alakú barátnőm szinte már toporzékolt dühében.

– Nyugodj meg! Csak két hét és találkozunk! – mondtam zöld szemembe, amibe belelógott aranyászke haja.

– Jó, jó, persze! De addig én itthon mit csináljak? Te egész nap járkálni fogsz, én meg? Alszom otthon!

– Olyan hülye vagy! Menj el a többiekkel valahova! Pakolj össze gondosan! – öleltem meg szorosan. Nagyon sajnáltam, hogy most nem jöhet velem, de Apa azt mondta, hogy velem akarja tölteni a nyár elejét, ha már szabadságot vett ki. Utána már azt csinállok, amit akarok. Akkor jöhet Emily is. Amíg Anya beszélt Bleakkal, addig mi csak ölelkeztünk. Nem nagyon váltunk el egymástól a négy év alatt. Azért maradtam én Anyuval, mert nekem itt volt a legjobb barátnőm, és nem hagytam volna itt.

– Kicsim! – szólt Anya a hátam mögül. Emet elengedve megfordultam, és a kezembe nyomta a telefonomat. – Nagyon vigyázz magadra! Bleak kimegy érted, ne verekedjetek egyből, ha lehet!

– Anya. Tudod, hogy már nem szoktunk, csak viccből. – Anyám magához rántott és majd megölt szorításával.

– Tudom, tudom. Csak hiányoznak azok az idők, hogy rátok szóljak, hogy máshol öljétek egymást.

– Tudom, Anya – Egy könnycsepp végigszaladt idősződő, mégis sima arcán. Letöröltem és megöleltem. A csomagot gyorsan leadtuk, és becsekkoltam. Leültem a helyemre és a fejemre raktam a fejhallgatómat. Miközben a kedvenc énekeseimet hallgattam, elgondolkodtam a szüleimen. Azzal az okkal váltak el, hogy már nem szeretik egymást. Elmúlt az a tűz, ami volt köztük. Ezt persze Bleakkal fel is fogtuk. De amikor elmegyünk a másikhoz, nagyon szokatlanná válik a viselkedésük, így kérdésekre adnak okot. Anyun mindig tisztán látszik ilyenkor, hogy neki nagyon is hiányoznak azok az idők, hogy Bleakkal verekedjünk és veszekedjünk a kis semmiségeken. Nem hallgatunk rá, és amikor Apa hazajön, akkor majd ő fegyelmez. Együtt ettünk, és Aputól a reggeli csók. Azok a romantikus pillanatok, amiket átéltek előttünk, amit mi mindig lefűjztunk kicsiként. Nekem is hiányzik, hogy azt a boldogságot lássam rajtuk. Ha Bleak jön Anyuhoz, Apa is elmond valamit a régi időkről és elmosolyog rajta, majd a telefonjában néz egy képet, amit még az esküvőjükön csináltak róluk. Még mindig az a telefonján a háttérkép, és a lakásban is kint vannak a közös képek. Nem értem, miért nem beszélnek, és miért nem oldják meg ezt az egészet. Inkább mind a ketten külön élik a keserű életüket, a másik hiányától szenvedve.

Már a felhők felett voltunk, amikor magamhoz tértem. Láttam, ahogy a felhők között megyünk, és milyen szép a táj. Milyen szép is ez a föld, amit mi, emberek tönkre te-

szünk. Rövid csodálásra volt csak időm, mert már szállt is le a repülőgép. Hirtelen libabőrös lettem, hogy újra láthatom a testvéremet. Lassan lesétáltam és elvettem a csomagomat. Írtam Anyunak egy SMS-t, hogy megérkeztem. Elindultam a kijárat felé, ahol nem várt senki. Nem eshettem kétségbe, mert ismerem a bátyámat. Mindig megszívát. Most itt hagy pár percet, hogy várákózzak és ideges legyek utána, de ezt most nem fogja megkapni. Türelmesen vártam, amikor valaki felkapott hátulról.

– Hugiiiiii! – hallottam Bleak hangját. Pörgött velem egy ideig, majd letett. Megfordultam és megöleltem. Magasabb, mint eddig és kigyúrtabb. Helyesebb, mint ahogy emlékeztem. Barna haja felzselézve és kék szemei engem néztek. Szája mosolyra húzódott és megpuszilt.

– Az én idióta ikrem! Hiányoztál!

– Te is nekem, te bolond! – Átkarolt a derekamnál, megfogta a csomagom, és elindultunk egy kocsira felé. A táskáimat berakta a taxi csomagtartójába, beültünk és elindultunk a megadott címre. – Na, mesélj! Mi van Kriszszel? Emily hogy van? Szébb, mint eddig? Anya? – kérdezősködött izgatottan mindenkiről.

– Kris jól van ahhoz képest, hogy szakítottunk pár hónapja, de még néha találkozunk. Barát akar maradni, de én tudom, hogy még szeret. Emily mindig csak szébb és szébb lesz. Majd meglátod két hét múlva, amikor jön. Anya? Anya jól van, de tudod, megint látszott rajta, ami szokott. Még mindig nem vallja be, hogy Apát szereti, vagy hogy hiányzik neki.

– Aj! Apa se. Nem tudom, mit kéne tennünk, hogy rájöjjenek, hogy mi a helyes.

– Nem tudom. De mindegy is. Majd később kitaláljuk. Chloeval mi van?

– Nagyon jól van. Megvagyunk. Bár kezd kicsit megszokott lenni minden, de én szeretem még. Csak valamin változtatnunk kéne, mert így laposodik el egy kapcsolat.

– Na, bízd csak rám! Csapok vele egy lányos estét és megoldom.

– Tudom, hugi! – átkarolta a nyakam és mielőtt a hajtámba beletúrta volna, megfogtam a kezét.

– Tudod, hogy nem szabad! – Grimaszolt egyet és adott egy puszit. – Apa otthon van?

– Nem tudom. Mindig máskor ér haza mostanában. Majd kiderül, ha hazaértünk. – Pár perc múlva meg is érkezünk. Bleak fizetett és kivette a csomagokat. Felvittük a másodikra és bementünk. Bevitte a táskáimat a szobámba, amíg én a lakást csodáltam. Nem voltam itt elég rég, és kicsit máshogyan néz ki. A falak kékek lettek, és mindenhol képek lógnak. Sokkal több, mint régen. Esküvői, rólam, Bleakról vagy közösen, és még sok variációban. A nappaliban új bútorok és narancssárga festés volt. – Lepakoltam. Apa nincs itthon, rendelék kaját – szólt ki az egyik szobából Bleak. – Pizza jó?

– Persze. Hawaii még mindig – Rám kacsintott és elment a konyhába. A szobámba siettem és kipakoltam a ruhákat, a fürdőmben is a tisztasági dolgokat. Lepihentem az ágyamon egy-két percre.

– BUUUUUUM! – ugrott rám az idióta testvérem. – Ébresztő! Hej! Gyerünk! – majd kirohant. Ez se normális. Lépteket hallottam. Gondoltam, megint ő az, így elfordultam és védekező pózban fekédtam.

– Kicsim. Fent vagy? – hallottam Apa megnyugtató hangját. Hangja mindig megnyugtató számomra. Ha valami baj volt, ő csak jött és mesélt. A nyugalom egyenlő vele. Kinyitottam a szemem, és ott állt felettem. Barna haja már őszültni kezdett. Homloka ráncosodott, de ko-